

положението, че вероятно слънцето „влиза“ при изгрева си в отвора на халката в началото на м. март, но без категоричността за датировка, относно случвалото се някога. Хипотетично може да се допусне, че с този изгрев е свързано началото на аграрна дейност, съпроводен с култови обреди, а също и култови практики, мотивирани чрез представите за божественото, съотносими с честото явление на падане на мълнии. (Бънов, Демирев 1991: 159)

Извършените от Н. Дерменджиев изследвания на това място, публикувани в докторската му дисертация: „Методология на археоастрономическите изследвания. Анализ на обекти и находки от територията на България отвеждат също към хипотезата, че Халката при с. Глушник е „астрономическа обсерватория“, *par excellence*! Тя е служела за воденето (т.е. регулирането) на лунно-слънчев календар, в който интеркаларните месеци са били вмъквани основно през месец февруари - март - за изравняване с пролетното равенденствие”. (Дерменджиев, 2007: 51)

При допълнителни изследвания, освен на описаната ситуация около „халката“, и на цялото възвишение Чуката се направиха някои наблюдения. От района на „халката“ и „троновете“ се открива просторна гледка към полето, отчасти на изток и запад, а изцяло на юг, като в далечината ясно се очертава възвишението Таушан тепе в района на античното селище Кабиле и възвишението Острият камък край с. Чокоба. При изкачване по южния склон документирахме с фотоапарат няколко скални образувания, наподобяващи с формата си на клекнала жаба, гъба и други, огрявани от слънчеви лъчи в различен етап от изгрева на слънцето. От двете страни (изток и запад) склонът е фланкиран от дълбоки долове. На върха скалите са със същата ронлива структура, невисоки, но окончаващи върха. От върха има широк визуален обхват във всички посоки: юг - полето, Таушан тепе и античния град Кабиле, Острият камък със светилището край с. Чокоба,